

И надзади съ повърна.
 Ка ъ виде нейни тейко,
 Онъ назади съ повърна,
 Селяни-те не вѣрува.
 Кога било замъркнало,
 Нел' дойде'а арами-те
 Та фатиха Левентъ Пейка,
 Кантилъ кучка отепа'а,
 Караман-отъ го закла'а,
 Карабаш-отъ приплаш'а.
 Та фатиха левентъ Пейка,
 Му вързаха бѣли рѣце,
 Та фатиха да си въртатъ
 Да си въртатъ сиво стадо.
 Стадо въртатъ, стадо блее,
 Никакъ нема да киниса.
 Тогай веле левентъ Пейко:
 „Арами, мили брака!
 Пущите ми бѣла рѣка,
 Подайте ми шаренъ кавалъ,
 Да засвирамъ на сиво стадо,
 Белкимъ стадо ке киниса.“
 С' излѣжаха арами-те,
 Му дадоха шаренъ кавалъ;
 Да засвири левентъ Пейко,
 Дури свире, дур' зборува,
 На Севда мома говоре:
 „Севдо, Севдо, Севделино,
 Гиди росно детелино!
 Ако спиешъ разбуди съ,
 Ако сонишъ разсони съ,
 Ако седишъ заслушай съ,
 Що ти веле шаренъ кавалъ; —
 Ме фатиха арами-те,
 Кандилъ кучка отепаха,
 Караман-отъ го заклаха,
 Карабаш-отъ приплашиха;
 Бѣли рѣце ми вързаха.
 Що чини да чини тейко ти,
 Да соберитъ селяни-те,

Дане стадо ке откинитъ.“
 Ка си дочу Севда мома,
 Ка си дочу, ка си разбра,
 Тогай веле на тейка си:
 „Що си седишъ, мили тейко!
 Стан', собери селяни-те,
 Да потерашъ арами-те,
 Оти стадо ти плениха.“
 Нели стана Севдинъ тейко,
 Та си собра селяни-те,
 Та поидоха потерджии,
 Пристигнаха сиво стадо,
 Разбегнаха арами-те.
 Съ върнало сиво стадо,
 Върна съ и левентъ Пейко.
 Тогай веле Севдинъ тейко:
 „Ей селяни, мили брака!
 Кой ке съ юнакъ отбери
 Да оде да нарѣча,
 Да нарѣча на Севда мома,
 Да измеси до три фурни
 До три фурни бѣлъ пексимитъ,
 Да заколе до три юнци
 До три юнци непрегнати.“
 Ка си дочу левентъ Пейко,
 Та искара шаренъ кавалъ,
 Дури шаренъ, дури пишенъ,
 Та засвири тѣжно, жѣлно,
 На кажува на Севда мома
 Що нарѣча Севдинъ тейко.
 Ка си дочу Севда мома,
 'Се-то Севда си разбрала;
 Измеси до три фурни
 До три фурни бѣлъ пексемитъ,
 Па закла до три юнци
 До три юнци непрегнати.
 Ка дойде'а селяни-те,
 'Се готово си найде'а.
 Севдинъ тейко завѣрува,
 Оти Севда ми си любе,